

Stat och krig i Palestina

Isak Feinstein

1948

Under första världskriget fördrevs turkarna från Palestina av engelsmännen. Landet överlämnades av Nationernas förbund till England som ett mandat. Redan i slutet av förra århundradet hade det bland judarna uppstått en rörelse för att genom judisk invandring från hela världen göra Palestina till en speciell judisk stat och denna rörelse, sionismen, tog ökad fart sedan början av århundradet. Men den ökade judiska invandringen mötte motstånd hos araberna, särskilt hos feodaltherrarna.

England hade förklarat sig vilja främja upprättandet av ett nationellt hem för det judiska folket, men på grund av det arabiska motståndet fördes en restriktiv immigrationspolitik och judarna tilläts invandra endast med en begränsad kvot per år. Fram till de senare åren hade judarna ökat till bort emot en halv miljon mot den miljon araber som befolkade landet. Antagonismen från de arabiska feodaltherrarna tog sig våldsamma uttryck och 1937 föreslog en brittisk kommission, att Englands mandat skulle upphävas och landet delas mellan judar och araber. Ett förslag till delning upprättades men avvisades av såväl judar som araber. Senare fastställdes en ny delning, som icke heller tillfredsställde men fastställdes av FN. Den 14 maj 1948 proklamerades Israel som en självständig stat. Det omedelbara resultatet av denna proklamation blev utbrottet av ett krig. Kriget var förutsett och förberett från både arabisk och judisk sida men öppnades av araberna.

Sionisterna har hyst fantastiska förhoppningar om att kunna samla all världens judar till Palestina. Men kan förstå detta hopp. Under århundraden har judarna i olika länder varit utsatta för rasförföljelser. Pogromer i Polen, Ryssland och andra länder har mycket låtit tala om sig. Denna rasförföljelse kulminerade under sista kriget i utrotandet av flera miljoner judar i det nazistiska Tyskland. Att massor av judar under sådana omständigheter drömmer om ett " eget land " där de kan få leva i fred och sköta sig själva är begripligt. Å andra sidan finns det massor av judar som är motståndare till en särskild judisk stat. Det finns andra som icke är emot det men förklarar att de inte tänker fara till Palestina. De har vuxit samman med förhållandena i de respektive länder i vilka de vistas, där judarna icke diskrimineras och förföljas utan åtnjuter fullgoda medborgerliga rättigheter, och de hyser i allmänhet ingen önskan att ryckas upp med rötterna från sina invanda förhållanden och sin relativt trygga existens för att omplanteras som kolonister för att bryta mark i ett för dem främmande land med geväret över axeln i strid med främmande folk.

Men dessutom finns det ett skikt judar som vägrar av rent principiella skäl att ta del i denna kolonisering och statsbildning. Det är socialister av skilda schatteringar men radikala sådana, socialister som är verkliga internationalister och betraktar sammanskrandet av judarna till en ny nation och en ny stat icke som ett framsteg utan som en utveckling i reaktionär riktning. Deras inställning är, att man skall kämpa för judarnas medborgerliga likaberättigande i de olika länder där de är bosatta och de är icke intresserade av skapandet av en ny nation och ny nationalism, vilket de icke betraktar som fredsfrämjande utan i stället som krigsfrämjande. Beträffande det senare har ju händelserna i Palestina givit handgripligt belägg för deras uppfattning, i det att utropandet av staten Israel omedelbart föranledde ett krig mellan araber och judar.

Så har exempelvis den socialistiska ungdomsrörelse som tillhör "Bund", en gammal socialistisk organisation av polska judar med historiska traditioner, nyligen deklarerat, att de icke tar del "i den hysteriskt nationalistiska stämning" som karakteriserar sionisterna och att de fortfarande är principiella motståndare till bildandet av en separat judisk stat i Palestina. De är fientligt inställda till "den krigiska nationalism som karakteriserar den av sionisterna dominerade judiska befolkningen". Om Palestina bebos av judar och araber bör dessa folkslag kunna finna varandra i en fredlig samlevnad som bidrar till mänskighetens avnationalisering eller verkliga internationalisering i stället för att det skapas mera nationalism och mera fientlighet och krig. Och för anarkistiska och syndikalistiska judar gäller som helt naturligt, att det icke är skapandet av flera stater utan avskaffandet av alla stater man bör eftersträva. Staterna är instrument icke för fred och frihet utan för förtryck och krig. Att skapa en hemvist för judiska folkrester som önskar sig bort från förföljelserna i sådana land där förföljelser pågår är icke detsamma som att skapa en stat som ånyo tvingar människorna in i "värnplikt" och krigstjänst, i ny undersåtlighet och förtryck. De första kontingenter judar som immigrerade i Palestina drömde inte heller om en existens med förträngandet av den arabiska befolkningen. De ville inte göra araberna till sina fiender utan till sina vänner och mellan dem och araberna skapades också ett vänskapligt och gott förhållande. Detta gäller visserligen icke de arabiska feodaltherrarna, utan det gäller det fattiga arabiska folket vars materiella kultur judarna hjälpte till att höja genom att införa rationella jordbruksmetoder och genom införandet av modern industri. I stor omfattning koloniserade judarna också ofruktbar jord genom kooperativa och mer eller

mindre socialistiska producentsammanslutningar. Det var med sådana fredliga gärningar de tänkte skapa en hemvist för "den vandrande juden" och icke med svärd och våld. De byggde upp stora moderna städer, som Tel Aviv med 250.000 invånare. De förvandlade öknen till blomstrande plantager som gav rika skördar. De gav sin mödas svett med kärlek till ett arbete som gav dem trygghet för deras existens. Och hela den blomstrande kultur de skapat hotas nu av förstörelse, hotas av krigets ödeläggelse, det krig som släppts lös av nationalistiska statsfantaster som drömmer om ett "stort judiskt folk" som skall göra sin röst gällande i världspolitiken. Krig och förödelse är något helt annat än det paradiset de drömde om och som de försökte skapa och som de var på god väg att skapa. Staten har kommit och den har framkallat krig, den har alstrat hat och fiendskap, den har grävt en djup klyfta mellan fredliga människor och mellan tvenne raser, en klyfta som man bemödar sig att fylla med blod och död, en klyfta som det kommer att ta många årtionden att fylla igen.

Den regering som nu står i spetsen för den nya staten har, säger Arthur Koestler, "inte tillsatts genom folkval utan utnämnde sig själv". Den 11 juni inträdde den vapenvila mellan judar och araber som kom till stånd genom FN:s ingripande. Under stilleståndet var all vapeninförsel förbjuden. Irgunligan sände likväl ett fartyg med vapen och 800 judiska immigranter för att landsättas. Det var stridande mot bestämmelserna, men all vapentillförsel som givit regeringen makt att proklamera sig som regering hade smugglats in i landet på samma sätt. När skeppet närmare sig kusten sköts det i brand av regeringstrupperna och regeringschefen utbrast: "Välsignad vare den kanon som satte skeppet i brand!" Saken hade kunnat ordnas utan blodsutgjutelse och legalt. Men regeringen hade räddat sin auktoritet! Regeringen har diktatoriska tendenser, säger man. Vart tar då den drömda friheten vägen? Och tryggheten?

Stat och nationalism har aldrig bringat frihet. Den regering som kommit till makten i Israel är en seger för socialdemokratin, säger en korrespondent till Freedom. Alla nyckelposterna är i händerna på socialdemokrater och statsminister är socialdemokraten Ben-Gurion. Presidentposten beklädes av dr Weizmann som har nära förbindelser med engelska labourregeringen och betraktas som en garanti för en pro-brittisk politik. Den arabiska befolkningen har efter det engelska mandatets upphörande icke uppsatt någon regering. Ingen representerar det arabiska folket i Palestina, men de främmande arabregeringarna tar sig själva friheten att tala i dess namn, utan att därtill vara befullmäktigade. 300.000 av den arabiska befolkningen flydde ur Israels områden, när kriget bröt ut. Nu, sedan vapenstillestånd upprättats, kräver de rätt att få återvända till sina hem, men nu motsätter sig den judiska regeringen detta i stället för att hälsa dessa vapenlösa människor välkomna och söka komma på fredlig fot med dem. Det är möjligt att FN:s medlare kommer att kräva deras repatriering. Särskilt uppträder kung Abdullah av Transjordanien som representant för araberna i Palestina. Abdullah är den engelska regeringens redskap. Om Gurion-Weizmann-Abdullah vinner, så är det den brittiska regeringen som vinner. Det är många som menar att detta kan leda till att den judiska fasciströrelsen (IZL) kan komma till makten. Den har intima förbindelser med och får hjälp av Sovjet. Det var för att komma före Sovjet som Amerika först av alla makter officiellt erkände den nya judiska staten. Bakom proklamerandet av den nya staten ligger det ett förtätaat rävspel om oljan i Mellersta östern som är i händerna på Amerika och England, men som Sovjet inte har något emot att få kontroll över. Härifrån utstrålar också krigsfaror. Amerikas president, Truman, understödjer sionisterna, därför att han därmed räknar med att vinna judarnas röster i Amerika vid det förestående valet, men han gynnar dem icke så mycket att han stöter bort de arabiska härskare av vilka den amerikanska kapitalismen är beroende för oljan.

Diplomatiska representanter för Sovjet väntas inom kort till Tel Aviv, den nya statens huvudstad, med ett "provisoriskt" sekretariat på 20 personer. Denna representation kommer att finna marken väl förberedd av den västerländska diplomatins misslyckade rävspel. Hur den ryska verksamheten kommer att lyckas får man vänta och se. Den judiska kolonisationen har hittills behärskats av det socialdemokratiska partiet och dito fackorganisationen, och regeringen är probrittisk. Men det bedrivs redan en frenetisk agitation för att ge britten allt ansvar för kriget och arabstaternas ingripande. England håller också på araberna som militär buffert mot Sovjet. I motsats till det brittiska och amerikanska vapenembargot har Sovjet i hemlighet försett palestinajudarna med rikliga mängder av vapen från den ryska inflytelsezonen. De judiska socialdemokraterna har inte haft något att invända mot de bolsjevikiska tjänsterna, och man vet inte hur många fierlingar som opererar bland dem. Denna politik har enligt Koestler redan lett dithän, att medelklassen i Tel Aviv applåderar de ryska marscher som spelas till leda av orkestrarna på Tel Avivs kaféer. Om det också bara är en känsloyttring,

så kan också sådant få sina konsekvenser. Och man glömmer inte att den transjordanska armén vid krigets utbrott leddes av engelska officerare.

”Detta krig”, skriver Koestler, ”är speciellt upprörande, emedan det är helt onödigt och enbart slumpartat. Det har inte uppstått genom en ohjälplig antagonism mellan araber och judar i Palestina utan har framkallats på konstlad väg till ingens nytta och mot all moral.” Detta är ett erkännande av en anhängare till sionismen. Vilket krig är icke ”onödigt”? Och vilket krig har icke uppstått ”på konstlad väg”? Liksom den judiska staten är kriget ett verk av statspolitiker. Hade folket i Palestina - judar och araber - lämnats i fred, hade de kunnat bygga upp en federalistisk samhällsordning baserad på ömsesidig aktning och solidaritet. Men då hade det kanske inte blivit någon judisk stat? Nej, då hade det kanske inte blivit någon judisk stat - men då hade det kanske inte heller blivit något krig och nationalismen hade icke på nytt fått bada sina smutsiga fötter i blod.

Det Anarkistiska Biblioteket

Isak Feinstein
Stat och krig i Palestina
1948

Syndikalismen 1948

sv.anarchistlibraries.net